

„Szeretném az embereket Istenhez vezetni”

2007. június 24-én Szent Iván napján volt Ambrózy Tamás, idén végzett, Székesfehérváron felszentelt atya első miséje a Budakeszi katolikus templomban. A felejthetetlenül szép és családi hangulatú ünnepi misén énekelt a katolikus Don Bosco Ifjúsági Énekkar és a Budakeszi Református Vegyeskar, a papi áldásra pedig az igazi ökumené jegyében kigyózott a reformátusokat és a krisnahívókat is magában foglaló sor. A mise után tartott vendégfogadáson beszélgettem a 26 éves Tamás atyával, aki augusztus 1-től Pilisvörösváron szolgál káplánként.

– Budapesten születtem, Budakeszire 1994-ben, 13 éves koromban költöztünk. – kezdi beszélgetésünket Ambrózy Tamás atya. A Prohászka Gimnáziumban érettségiztem, ahol - bár voltak előttem példák - még nem fogalmazódott meg bennem jelenlegi hivatásom gondolata. 18 éves koromban a bérnyelés kapcsán kerültem közelebb Krisztushoz, ekkor kezdtem naponta ministrálni, betegeket látogatni és imádkozni a rózsafüzért. Még azon a nyáron hitemben később megerősített egy még annak idején Kerényi Lajos atya által elindított, s idén 25. születésnapját ünneplő egerszalóki lelkigyakorlat is. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Karának angol-szociológia szakos harmadéves hallgatója voltam, amikor Isten egy egészen váratlan pillanatban meghívott a papságra, Szent Lukács evangélista ünnepének miséjén egy ige által, amely így szól: „Az aratnivaló sok, a munkás kevés, kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” Félévkor otthagytam az egyetemet és felvételiztem a székesfehérvári egyházmegyébe, ahová Takács Nándor püspök úr vett fel, s 2001-ben kezdtem meg a papi szemináriumot.

– *Hogyan telt ez az idő, voltak-e nehézségek, lelki próbatételek?*

– A papi hivatás áldásaiból a szeminárium hat éve alatt még szinte semmi sem sejlik fel, s ekkor nem látszik, hogy az ember

mire is készül. Élesen elválik így az elmélet a gyakorlattól, ezért bizony vannak nehéz napok is. Negyedéves koromban tehát elkezdtem pasztorálni, és két évig hajléktalanokat hitoktattam a Tömő utcai Teréz anya nővéreinel, akiktől nagyon sok lelki ajándékot kaptam. Majd húsz és negyven év közötti fiatal felnőttek katekumen csoportját vezettem, hatodévből pedig egy éven át Csepelen ötödik-hatodik osztályosokat hitoktattam, valamint két párt felkészítettem a házasság szentségére. Nyaranként Kárpátalján jártam, magyarországi cigánytelepeket látogattam, Erdélyben Déván és Szóvátán, Bőjte atyát és gyermekeit kerestem fel. Ezek az élmények segítettek át akkor a hullámvölgyeken, s ma is

ott élek mélyen bennem.

– *Hogyan készül a szolgálata, milyen jellegzetességei vannak Pilisvörösvárnak?*

– A falu erős sváb hagyományokkal rendelkezik, itt is sok a Budapestről kitelepülő család, van két iskola is, tehát úgy gondolom lesz munka bőven... Az ateizmus divatja lejárt a rendszerváltással Magyarországon, ma az embereket nem az érdekli, hogy van-e Isten, hanem inkább az, hogy mi közöm hozzá? Számomra a legfontosabb megtapasztalás, hogy Isten a szeretet. Ő előbb szeretett engem, mint én Őt. Nekem Őt kell hordoznom, és közvetítenem az emberek felé a világban. Közösséget létrehozni és fenntartani, mert az üdvösség maga is közösséget jelent Istennel és az üdvözltekkel. Ember és ember, ember és Isten közötti szeretetközösség az élet értelme. Számomra ezt csak Jézus Krisztus közvetítheti, ezért papi jelmondatomat is a János evangéliuma 11 fejezetének 25. versében megfogalmazott gondolat köré választottam: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Krisztussal az élet nem problémamentes, de örömteli.

– *Milyen kihívásokkal kell szembenéznie ma az egyháznak? Milyen a vallások közötti párbeszéd?*

– Bár az előbb az ateizmus rendszerváltás utáni eltűnéséről beszéltem, ez nem azt jelenti, hogy az emberek mind megtalálták elvesztett kapcsolatukat Istennel. Új korban kell ezt a kapcsolatot megteremtőnk, melynek egyik jellemzője, hogy nagyobb életfelfogásbeli különbség van ma egy idősebb és egy fiatal ember között, mint valaha. Másképp kell szólnunk egy férfihez, mint egy nőhöz, egy városi értelmiségiehez, mint egy kétkezi munkát végző vidéki emberhez. A másik kihívás, hogy a XX. század végén a vallás területén ismét felütötte fejét az olcsó és erősen felhígult misztikum: a - szcientológia, newage, stb. A nagyegyházak feladata tehát, hogy olyan közösségeket kovácsoljon, amelyek bár erős identitástudattal rendelkeznek, mégis befogadóak, s hogy a liturgiában újra felelevenítse a misztikum légkörét.

Galgóczy Zsuzsa

Ma is élő hagyomány

Június 10-én, vasárnap Budakeszin a hagyományos úrnapi körmenettel, virágszönyeggel ünnepelte a helyi gyülekezet az Oltáriszentség: Jézus Krisztus testének és véreinek ünnepét. A látványos virágszönyeg elkészítésén már kora hajnaltól dolgoztak az arra vállalkozó családok és közösségek a kertekben gondosan válogatva gyűjtött virágszirmok felhasználásával. Környékünkön virágszönyeg-készítésben nagy múlttal rendelkezik még Budaörs és Tárnok is.

A katolikus egyházi „mozgó” ünnep a Húsvéthoz igazodik. Az ünnep napja a Pünkösd utáni tizedik nap, a Szentháromság vasárnapját követő csütörtök. Ünneplése a XX. század elején került át az ünnepi csütörtököt követő vasárnapra.

Foto: Bánkúti Anna

